

Nem tudom megígérni, hogy személyes érintettség nélkül fogok (tudok) írni.

Zivataros időben (fiatalabb korunkban) gyakran néztük a villámlásokat. A légköri kisülések után számoltuk: hány másodperc telik el a villanás és a mennydörgés között. Ha néhányat tudtunk számolni, megállapítottuk: ez messze van. Amikor néha a közelben csapott le a villám, és azonnal zengett az ég – néha megjedve mondtuk: ez közel volt. Igen, más az, ha a közelben történik valami.

2014. szeptember 25-én, életének 78. évében meghalt Polgár Zoli. A gyászjelentésen ugyan Dr. Polgár Zoltán nyugdíjas jogász, postafőtanácsos olvasható, de mindenki Polgár Zolinak szólította.



Úgy érzem helyesnek, ha leírok Róla néhány mondatot, annak ellenére is, hogy nem voltak (karcagi Feleségét is ide sorolva) tagjai az Öregdiákok Körének, de nagyon erősen kötődtek és kötődnek most is Karcaghoz. Ez a kötődés elsősorban az gimnáziumi Osztályra vonatkozik. Zoli sokszor büszkélkedett azzal, hogy az eddigi osztály-találkozókon soha nem hiányzott (osztályunk eleinte öt évenként, aztán évenként, a végén évente két alkalommal rendezett – általában 3 napos – találkozót). Idén először fordult elő, hogy a szeptemberi találkozón nem tudott jelen lenni: akkor már kórházban ápolták. Hiányzott mindenkinek, ahogyan szerette a birkát, a hozzá kortyolt száraz vörösbor, nótázása, viccei, a jelenléte. Csak azt tudtuk megtenni, hogy a kórházban felhívtuk, és a telefonon mielőbbi gyógyulást kívánva meghallgathatta egyik kedves dallamát. Nem tudtuk, hogy ezzel elköszönünk Tőle.

1951 elején ismertük meg, akkor kerültek Karcagra: Édesapja a Magyar Postánál élte le életét, és akkor éppen Karcagra helyezték. Zoli első megjelenésére többen emlékszünk: egy fehér vagy nyers színű garbó-pulóverben jött be a Kálvin utcai általános iskola VIII. osztályába, amiből csak hosszú nyaka és loboncos nagy haja látszott ki. El is neveztük Pamacsnak. Nagyon gyorsan beilleszkedett a közösségbe. Három éve ünnepeltük meg barátságunk fennállásának hatvanadik évfordulóját.

A gimnáziumban tagja hátvéd-társam volt az osztály kosárlabda-csapatában (akkoriban olyan nagy kosárlabda-élet volt Karcagon, hogy minden gimnáziumi fiú-osztály indított a városi bajnokságon legalább egy csapatot), de atlétizált is, főleg rövid-távon futott jól és eredményesen. Egymás mellett énekeltünk a gimnázium 120 tagú vegyeskarának tenor szólamában (Kodály: Jézus és a kufárok, 1953!). Érettségi után postás lett Ő is, a debreceni postaigazgatóságról sikerült egyetemre kerülnie – jogász lett.

Feleségével is Debrecenben ismerkedett meg, bár Ő is karcagi volt, de hozzánk, „felnőtt” gimnazistákhoz képest még kislány volt. Márti megismerkedésükkor már orvostanhallgató volt. Ebből aztán nagy szerelem és mindenki által csodált házasság lett. Debrecenben éltek 27 éven át. Ez alatt Márti (már orvosként) egy évet töltött Tübingenben (akkor Nyugat-Németország), ahol macskák idegrendszerét tanulmányozta. Hazatérve a debreceni Klinikán lett ideggyógyász. Itt talált rá a kecskeméti kórház, Mártinak megtetszett a Neurológiai Osztály vezetésére kiírt pályázat – ennek kapcsán költöztek Kecskemétre 1988-ban. Zolinak ugyan a debreceni Postaigazgatóságon igen jó osztályvezetői jogászi munkája volt (jó kereset, jó kollektíva, kiterjedt ismeretségi kör), Zoli fontosabbnak tartotta Márti előbbrelépését. Nyugdíjazásáig Kecskemétről Pestre vonatozott naponta.

Zoli munkahelyein nem tudtunk nagy eseményekről. Végezte munkáját, ember volt a javából. Pesti munkahelyén, a Moszkva-téri (fiatalabbak kedvéért Széll Kálmán tér) Postapalotában sokszor megfordultam Nála, tapasztaltam azt a tiszteletet és elismerést, amely „Zoli bácsit” övezte. Nyugdíjazása után minden idejét és energiáját Felesége szolgálatába állította: neurológiai kongresszusokra vitte, mindig és mindenben gondoskodott mindenről. Azt olvastam a kecskeméti Jobb Lator Kör (amelynek tagjai voltak) nekrológiájában, hogy „Zoli bácsi majdnem annyira tudta az ideggyógyászatot, mint Márta, de az biztos, hogy minden neurológus ismerte, és Ő is ismert mindenkit. Bármelyik kongresszuson felszólalhatott volna, annyira naprakész volt”.

Polgár Zoli, hiányozni fogsz még sokáig, az is lehet, hogy örökre (már ameddig élünk). Nyugodj békében.

Osztálytársaid nevében is: Dévai Huba